

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΕΛΕΙΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΘΑΝΑΣΗΣ
ΧΕΙΜΟΝΑΣ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- ΡΑΜΟΝ, μυθιστόρημα, Κέδρος, 1998· νέα έκδοση, Εκδόσεις Πατάκη, 2019
- ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ, μυθιστόρημα, Κέδρος, 2000
- ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΗ ΨΥΧΗ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2003
- Η ΜΠΛΕ ΩΡΑ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2005
- ΡΑΓΔΑΙΑ ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΗ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2008
- ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΩ ΠΙΑ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2010
- ΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΑΣ ΜΕΡΕΣ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2013
- ΑΙΤΗΜΑ ΦΙΛΙΑΣ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2015
- ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2017

ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ο κύριος Τέλειος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 507

Θανάσης Χειμωνάς, Ο κύριος Τέλειος
Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου
Επιμέλεια-διόρθωση: Λένια Μαζαράκη
Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και Θανάσης Χειμωνάς, Αθήνα, 2021

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2021
Κ.Ε.Τ. Δ465 Κ.Ε.Π. 425/21 ISBN 978-960-16-9282-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*«Μη φοβάστε την τελειότητα.
Δε θα τη φτάσετε ποτέ».*
Σαλβαδόρ Νταλί

Ο ΦΩΤΗΣ έκανε νόημα στο γκαρσόνι. Εκείνο τον πλησίασε και έσκυψε από πάνω του. Η μουσική, εκκωφαντική.

«Μάλιστα, κύριε. Μία ακόμα μπίρα;»

«Όχι» φώναξε ο Φώτης. «Έχετε ούισκι;»

«Δεν έχουμε τέτοια εδώ, κύριε. Μόνο τσίπουρο».

«Καλά» έκανε απογοητευμένος ο Φώτης. «Μπορείς να μου φέρεις ένα καραφάκι με λίγο πάγο; Άνευ».

«Έγινε!»

Ο ευτραφής μεσόκοπος τραγουδιστής, με ένα μικροσκοπικό μπαγλαμαδάκι στα χέρια του, έδινε ρέστα.

*Έναν καιρό που μ' έστελνε
η μάνα μου σχολείο, ωωωω!
κι ο δάσκαλός μου μ' έβαζε
στο πρώτο το θρανίο.*

Οι περισσότεροι θαμώνες του κουτουκιού λικνίζονταν ενθουσιασμένοι στους σκοπούς των τραγουδιών.

Αλλά κι αυτοί που είχαν παραμείνει στις θέσεις τους συμμετείχαν στο γλέντι χτυπώντας παλαμάκια σ' εκείνους που χόρευαν.

*Ο πιο καλός ο μαθητής
ήμουνα εγώ στην τάξη, ωωωω!
κι οι δάσκαλοί μου μ' είχανε
μη βρέξει και μη στάξει.*

Ο Φώτης παρέμενε καρφωμένος στην καρέκλα του. Βυθισμένος σε σκέψεις, μετάνιωνε την ώρα και τη στιγμή που δέχτηκε την πρόταση του κολλητού του του Πάνου και τον ακολούθησε σε αυτή την «ελληνική βραδιά».

«Έλα, ρε, θα περάσουμε καλά. Θα έχει και γκόμενες. Θα ξεσαλώσουμε».

Ωστόσο τα πράγματα είχαν έρθει τελείως διαφορετικά από αυτό που του είχε υποσχεθεί ο φίλος του. Τώρα βρισκόταν εγκλωβισμένος σε μια ταβέρνα μες στην τσίκνα, αναγκασμένος να βλέπει δεκάδες αγνώστους –κυρίως μέσης ηλικίας– να χορεύουν καρσιλαμάδες και τσιφτετέλια.

*Συννεφιασμένη Κυριακή,
μοιάζεις με την καρδιά μου
που έχει πάντα συννεφιά,
Χριστέ και Παναγιά μου,*

*που έχει πάντα συννεφιά,
Χριστέ και Παναγιά μου.*

*Είσαι μια μέρα σαν κι αυτή,
που 'χασα τη χαρά μου...*

Η ώρα δεν περνούσε με τίποτα. Ο Φώτης έγειρε πάνω στον Πάνο.

«Βαριέμαι φριχτά» του είπε. Λιγότερο χαμηλόφωνα από ό,τι χρειαζόταν.

«Κι εγώ» παραδέχτηκε ο Πάνος.

«Πάμε να φύγουμε».

«Δε γίνεται, ρε. Ούτε μία ώρα δεν είμαστε εδώ. Θα παρεξηγηθεί ο Άρης».

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς ο Άρης Γεωργιάδης, διοργανωτής της βραδιάς και παλιός συμμαθητής του Πάνου, πλησίασε τους δύο φίλους:

«Πώς περνάνε τα παιδιά; Διασκεδάζουμε;»

Ο Πάνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του με ενθουσιασμό. Ο Φώτης αρκέστηκε να σηκώσει βαριεστημένα τον αντίχειρά του.

«Έτσι μπράβο» συνέχισε απτόητος ο Άρης. «Δοκιμάσατε τα σουτζουκάκια; Τα σπάνε!» Έφερε μπροστά στα μούτρα τους ένα τεράστιο πιάτο σουτζουκάκια.

Ο Φώτης σήκωσε αποτρεπτικά το χέρι του προσπαθώντας να χαμογελάσει· ο Πάνος, αντίθετα, άρπαξε το πιάτο, το έβαλε μπροστά του και άρχισε να χλαπακιάζει.

*Τα ματόκλαδά σου λάμπουν, βρε,
σαν τα λούλουδα του κάμπου
σαν τα λούλουδα του κάμπου, βρε,
τα ματόκλαδά σου λάμπουν.*

*Τα ματάκια σου, αδερφούλα, βρε,
μου ραγίζουν την καρδούλα
μου ραγίζουν την καρδούλα, βρε,
τα ματάκια σου, αδερφούλα.*

Μια φιγούρα όμως ξεχώριζε μες στο κουτούκι. Μια κοπέλα – θα ’τανε δε θα ’τανε τριάντα. Είχε κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά και φορούσε ένα κατακόκκινο κοντό φόρεμα. Χόρευε αισθησιακά στους ρυθμούς των τραγουδιών τραβώντας πάνω της τα βλέμματα όλων των αρσενικών, και όχι μόνο, θαμώνων του μαγαζιού. Ο τραγουδιστής, πάντα με το μπαγλαμαδάκι στα χέρια, της αφιέρωνε, ένα προς ένα, όλα τα τραγούδια του. Εκείνη αποδεχόταν χαμογελώντας το άτυπο αυτό φλερτ, σιγοτραγουδούσε τους στίχους και κάθε τόσο έβγαζε επιφωνήματα ευχαρίστησης. Άντρες και γυναίκες, γονατισμένοι σε κύκλο γύρω της, της χτυπούσαν παλαμάκια. Εκείνη απολάμβανε την καθολική αυτή αναγνώριση συνεχίζοντας τον χορό της και σηκώνοντας τα χέρια της ψηλά.

Πάλι καλά που υπάρχει κι αυτή, σκέφτηκε ο Φώτης. Είχε τουλάχιστον κάτι να ασχολείται σε αυτή την αφόρητα πληκτική βραδιά: Να θαυμάζει μια πανέμορφη,

ερωτική γυναίκα, έστω από μακριά: δε θα τολμούσε καν να της μιλήσει, ούτε στα πιο τρελά του όνειρα δε θα την έκανε δική του.

«Καύλα είναι, έτσι;» Ο Πάνος σκεφτόταν ακριβώς το ίδιο. Πώς αλλιώς, άλλωστε;

*Αντιλαλούνε οι φυλακές,
τ' Ανάπλι και Γεντί Κουλές.*

*Αντιλαλούνε τα σήμαντρα,
Συγγρού και παραπήγματα.*

*Αν είσαι μάνα και πονείς,
έλα μια μέρα να με δεις.*

*Έλα πριν με δικάσουνε,
κλάψε να μ' απαλλάξουνε.*

Είχε πια περάσει η ώρα. Ήταν πλέον αργά. Ο Φώτης έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Βρισκόταν εκεί τρεις-σέμιση ολόκληρες ώρες. Και το σκηνικό, ίδιο και απαράλλακτο. Έστω και αν ο κόσμος είχε αρχίσει τώρα να λιγοστεύει.

Τα πολλά ποτά που είχε πει άρχισαν να τον πειράζουν. Ίσως έπρεπε να πει στον Πάνο να τον πάει σπίτι.

«Μη φύγεις» άκουσε μια γυναικεία φωνή.

Ένιωσε ένα χέρι να του χαϊδεύει απαλά την πλάτη. Γύρισε έκπληκτος.

Την είδε.

Ήταν αυτή.

Η θεά με το κόκκινο φόρεμα. Με την οποία φυσιο-
λογικά δε θα μιλούσε ποτέ.

Εκείνη τον κοίταξε στα μάτια για λίγο. Μετά κά-
θισε στην αδειανή θέση δίπλα του:

«Με λένε Ματίνα».

«Φώτης» απάντησε εκείνος.

Ίσως λόγω του ποτού, ίσως λόγω της απρόβλεπτης
εξέλιξης, ένιωσε πως του ξέφυγε ένα μικρό τραύλισμα.

Η Ματίνα σηκώθηκε. Έγειρε από πάνω του. Έβαλε
το χέρι της στον ώμο του. Τον κοίταξε στα μάτια ξανά:

«Μη φύγεις» επανέλαβε. «Σε λίγο. Θα φύγουμε
μαζί».

Αμέσως ξαναέτρεξε στην πίστα. Πιθανότατα για
έναν τελευταίο χορό. Ο μπουζουκτσής έπαιζε τις «Βερ-
γούλες».

«Παραγγελιά!» φώναξε η Ματίνα και αμέσως έμει-
νε μόνη στην πίστα.

*Τα δυο σου χέρια πήρανε
βεργούλες και με δείρανε*

*Με κάψαν τα φρυδάκια σου
και τα γλυκά ματάκια σου*

*Έλα μαζί, μικρούλα μου,
να γιάνεις την καρδούλα μου*

Η Ματίνα χόρεψε το πιο καθηλωτικό ζεμπέκι που είχε δει στη ζωή του ο Φώτης. Εντάξει, ίσως να μην ήταν αντικειμενικός, αλλά ο τρόπος που κουνούσε το χορμί της με τη μουσική έκανε τους πάντες στο μαγαζί να σταματήσουν ό,τι έκαναν και να τη θαυμάσουν. Πολλοί από αυτούς κυριολεκτικά με ανοιχτό το στόμα.

Δύο δυνατές πενιές του τραγουδιστή σήμαναν το τέλος του τραγουδιού και, μαζί, της βραδιάς.

Αρκετοί από τους πελάτες είχαν σηκωθεί ήδη, ενώ και τα γκαρσόνια είχαν αρχίσει να μαζεύουν τα πιάτα.

Ο Φώτης, καρφωμένος στη θέση του, υπάκουε στις εντολές της Ματίνας. Αν και κατά βάθος δεν πίστευε πως θα έφευγαν μαζί. Παραήταν καλό για να γίνει αληθινό.

«Ρε μαλάκα, εδώ θα κάτσεις;»

Ο Πάνος στεκόταν από πάνω του.

«Άντε, σήκω να σε πάω σπίτι».

«Φύγε εσύ, έχω μια δουλειά».

«Τι δουλειά, ρε μαλάκα;»

Ο Φώτης έδειξε διακριτικά με το κεφάλι του τη Ματίνα που στεκόταν λίγο πιο πέρα και χαριεντιζόταν με έναν κοντόχοντρο τύπο.

«Σοβαρά; Έλα, ρε! Τι να πω... Καλό βόλι!»

Ο Πάνος έφυγε. Το μαγαζί άδειαζε σιγά σιγά. Ο Φώτης χαιρέτησε διά χειραψίας και χωρίς να σηκωθεί από τη θέση του τα δυο τρία άτομα με τα οποία είχε ανταλλάξει κάποια κουβέντα κατά τη διάρκεια της

βραδιάς. Η Ματίνα όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο επίκεντρο της προσοχής. Όλοι ήθελαν να της μιλήσουν, οι άντρες τη φιλούσαν σταυρωτά και την έπιαναν από τη μέση.

Κάποτε, αφού έβγαλε και μια σέλφι με τον μπουζουκτσή, πλησίασε επιτέλους τον Φώτη:

«Πάμε;» του είπε και εκείνος σηκώθηκε και την ακολούθησε, βγήκαν μαζί από το μαγαζί.

Η Ματίνα είχε παρκάρει ακριβώς απέξω.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο. Ο Φώτης, αμήχανος. Δεν ήξερε τι να πει. Βρισκόταν σε ένα αμάξι με μια παντελώς άγνωστη κοπέλα. Μια άγνωστη κοπέλα που τον τρέλαινε.

«Έχει ένα όμορφο μπαρ στο Κουκάκι. Θες να πάμε εκεί για ένα ποτό;» Η Ματίνα έσπασε τη σιωπή.

«Ναι» απάντησε ο Φώτης.

Ό,τι και να του ζητούσε βέβαια, ναι θα της έλεγε.

Ήταν αργά. Κίνηση δεν υπήρχε καθόλου στους δρόμους. Σε δέκα λεπτά κάθονταν οι δυο τους στην μπάρα του μισοάδειου μπαρ. Ο Φώτης είχε πάρει ένα ουίσκι με πάγο. Η Ματίνα έπινε ένα παράξενο μπλε ποτό, στολισμένο με ομπρελάκια και μια φέτα ανανά.

«Λοιπόν;» πήρε βαθιά ανάσα και είπε ο Φώτης.
«Πες μου για σένα».

«Ιδιωτική υπάλληλος είμαι. Δουλεύω σε μια ναυτιλιακή εταιρεία».

«Δεν είσαι ηθοποιός; Τραγουδίστρια; Τίποτα καλλιτεχνικό;»

Ήταν έκπληκτος. Δεν περίμενε πως ένα τέτοιο πλάσμα θα είχε ένα τόσο κοινότοπο επάγγελμα. Τη φανταζόταν να απαγγέλλει σπαραχτικούς ερωτικούς μονολόγους στη σκηνή ή να τραγουδάει σε κάποιο ροκ συγκρότημα.

Η Ματίνα χαμογέλασε.

«Μου το λένε συχνά. Αλλά όχι. Είμαι ένα απλό εργαζόμενο κορίτσι, που δουλεύει κάθε μέρα εννιά με πέντε. Εσύ;»

«Επιχειρηματίας» απάντησε με αποφασιστικότητα ο Φώτης. «Έχω ένα κατάστημα στο κέντρο της Αθήνας».

Αναμφισβήτητα ένας εντυπωσιακός τρόπος για να πει πως ήταν ιδιοκτήτης μιας καντίνας με μπουγάτσες και πιροσσί απέναντι από τα δικαστήρια.

Συνέχισαν για λίγο να μιλάνε περί ανέμων και υδάτων. Πού πήγαν σχολείο, τι δουλειά έκαναν οι γονείς τους, ποια ήταν η αγαπημένη τους ταινία. Ήταν από εκείνες τις φορές που ακόμα και η πιο κοινότοπη συζήτηση, ακόμα και μια χαζοκουβέντα για το πιο μπανάλ και άκυρο θέμα αποκτά άλλη διάσταση, ανεβαίνει λέβελ. Καμιά σημασία δεν είχαν οι φράσεις, οι λέξεις, τα γράμματα – ο Φώτης ένοιωθε πως ζούσε σε όνειρο· κοιτούσε τη Ματίνα στα μάτια, τον ταξίδευαν οι ήχοι της φωνής της.

Ήταν από εκείνες τις στιγμές, τις σπάνιες, που η ζωή αποχτά νόημα.

Η ώρα όμως περνούσε. Ο Φώτης άρχισε να νιώθει το αλκοόλ να τον καταβάλλει. Μήπως έπρεπε κάποια στιγμή να κάνει κίνηση; Άλλες φορές θα την είχε πέσει στην γκόμενα που θα 'χε απέναντί του από την πρώτη κουβέντα, από τις πρώτες γουλιές. Αυτή τη φορά όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ένιωθε κάτι σαν δέος μπροστά σ' αυτή την κοπέλα.

Είχε βέβαια πέραση στις γυναίκες. Δεν παραπονιόταν. Κάποιες από τις κατακτήσεις του ενδεχομένως να ήταν και πιο όμορφες από τη Ματίνα. Η Ματίνα όμως ήταν... ήταν... διαφορετική! Ναι, αυτό. Σαν να ερχόταν από έναν άλλο κόσμο. Σαν να είχε κατέβει από κάπου ψηλά και τώρα απλώς καταδεχόταν να συναγελάζεται μαζί του.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» της είπε τελικά. «Γιατί μου είπες να σε περιμένω στην ταβέρνα; Όλη τη βραδιά δεν είχαμε ανταλλάξει κουβέντα».

Η Ματίνα άναψε τσιγάρο.

«Δεν ξέρω. Έτσι. Ήθελα πολύ να σου μιλήσω από την αρχή. Είχες κάτι απόκοσμο. Μια μελαγχολία στο βλέμμα σου».

Τον πλησίασε σε απόσταση αναπνοής. Τον κοίταζε κατάματα:

«Δε νομίζω πως σε χάλασε πάντως».

Ο Φώτης την άρπαξε και τη φίλησε στο στόμα. Ξα-

νά και ξανά. Τη φιλούσε. Την έσφιγγε στην αγκαλιά του. Μετά την απομάκρυνε, έπιανε το πρόσωπό της με τα δυο του χέρια, την κοιτούσε στα μάτια. Της χαμογελούσε, του χαμογελούσε κι εκείνη. Και την ξαναφιλούσε. Ξανά. Και ξανά.

Ήταν πια πολύ αργά. Το μπαρ είχε σχεδόν αδειάσει. Μια δυο ολιγομελείς παρέες είχαν ήδη σηκωθεί από τα τραπέζια τους και φορούσαν τα παλτά τους για να φύγουν. Ο Φώτης και η Ματίνα κάθονταν πλάι πλάι.

«Νομίζω πως έφτασε η ώρα να πηγαίνουμε κι εμείς» είπε εκείνη.

Ο Φώτης όμως δεν ήθελε. Ήθελε να μείνει. Να κάθεται δίπλα της, να μυρίζει το άρωμά της. Να κρατήσει η στιγμή αυτή για πάντα. Με βαριά καρδιά ωστόσο έγενεφε καταφατικά και έκανε νόημα στονμπάρμαν να πληρώσει.

Μπήκαν ξανά στο αυτοκίνητο.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Ματίνα.

«Σπίτι σου» είπε πονηρά ο Φώτης και γέλασε.

Εντέλει ίσως να μην ήταν κακή ιδέα να φύγουν από το μπαρ. Και να συνεχίσουν κάπου όπου θα είχε σίγουρα πολύ περισσότερο ενδιαφέρον.

«Δε γίνεται» απάντησε σοβαρή η Ματίνα.

«Γιατί;»

«Δε μένω μόνη. Δεν είμαι μόνη. Καλύτερα να σε πάω στο δικό σου».

«Καλά» απάντησε απογοητευμένος ο Φώτης. «Και-σαριανή μένω».

«Θα μου πεις τη διεύθυνση όταν πλησιάζουμε» αποκρίθηκε η Ματίνα και έβαλε μπρος.

Έμειναν αμίλητοι και οι δυο.

«Πώς την είπες την οδό;» ρώτησε κάποια στιγμή η Ματίνα.

«Σολομωνίδου. Νούμερο 12».

Η Ματίνα πάρακαρε το αυτοκίνητο ακριβώς μπροστά στην πολυκατοικία του Φώτη.

«Εδώ είσαι».

«Θα ανέβεις λίγο πάνω;» ρώτησε ο Φώτης. Με πολύ συγκρατημένη αισιοδοξία για την απάντησή της.

«Ναι» απάντησε η Ματίνα.

Ο Φώτης χαμογέλασε ικανοποιημένος από την απρόσμενη εξέλιξη. Βγήκε από το αυτοκίνητο και άνοιξε την εξώπορτα με το κλειδί. Η Ματίνα τον ακολούθησε στο ασανσέρ και μετά στο σπίτι του.

«Αυτό είναι το παλάτι μου» είπε ο Φώτης.

Η Ματίνα σκάνναρε το μικροσκοπικό διαμέρισμα. Στάθηκε στη μεγάλη κιτρινόμαυρη κινηματογραφική αφίσα: «*This Property Is Condemned. Natalie Wood*».

«Σου αρέσει κι εσένα η Νάταλι;» τον ρώτησε. «Εί-ναι η αγαπημένη μου».

«Λογικό. Της μοιάζεις και λιγάκι».

Η Ματίνα κολακεύτηκε. Όντως έμοιαζε με τη Νάταλι Γουντ. Της το είχαν πει κι άλλοι.

«Τι θες να πεις;» ρώτησε ο Φώτης.

«Τίποτα» αποκρίθηκε η Ματίνα, «έχω ήδη πει πάρα πολύ απόψε».

Ο Φώτης γέμισε ένα ποτήρι με ουίσκι. Έδειξε στη Ματίνα τον καναπέ.

Κάθισαν για λίγο μαζί. Όσπου με μια απότομη κίνηση η Ματίνα τυλίχτηκε πάνω του. Άρχισε να τον φιλάει παντού. Εκείνος έβαλε το χέρι του κάτω από το φόρεμά της, κάτω από το εσώρουχό της.

Ξεκούμπωσε ύστερα το πρώτο κουμπί του φορέματός της. Μετά το δεύτερο.

Όμως η Ματίνα τον σταμάτησε.

«Όχι. Δεν είναι καλή ιδέα».

«Μα γιατί;» ρώτησε απογοητευμένος ο Φώτης.

«Όχι απόψε» είπε αποφασιστικά η Ματίνα και σηκώθηκε.

Του είχε γυρίσει την πλάτη και ίσιωνε το φόρεμά της.

«Γιατί;» ξαναρώτησε ο Φώτης. Και χωρίς να περιμένει απάντηση συνέχισε: «Δεν καταλαβαίνω. Εσύ μου μίλησες στο μαγαζί. Εσύ μου είπες να μη φύγω. Εσύ με άφησες να σε φιλήσω».

Ο Φώτης κατάλαβε πως κλαψούριζε σαν μικρό παιδί.

Η Ματίνα άναψε τσιγάρο.

«Έχεις δίκιο. Υπάρχουν όμως κάποια πράγματα που δεν ξέρεις».

«Δεν ξέρω τίποτα για σένα» είπε ενοχλημένος ο Φώτης.

Και ήταν αλήθεια. Διάολε, πριν από μερικές ώρες αγνοούσε ακόμα και την ύπαρξή της. Και μετά ήταν απλώς μια πανέμορφη γκόμενα που χόρευε σ' ένα κουτούκι, σε μια, κατά τα άλλα, ανιαρή και ανυπόφορη βραδιά.

Η Ματίνα αναστέναξε.

«Ίσως είναι καλύτερα έτσι».

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί.

Η Ματίνα τελείωσε το τσιγάρο και ζούληξε τη γόπα στο τασάκι.

«Πρέπει να φύγω τώρα» είπε.

Ο Φώτης τη συνόδευσε ως την πόρτα. Την άνοιξε. Εκείνη στάθηκε απέναντί του.

«Θα σε ξαναδώ;» τη ρώτησε.

«Ναι. Μπορεί. Ίσως».

«Το τηλέφωνό σου;»

Η Ματίνα τού έδωσε μόνο ένα πεταχτό φιλί στο στόμα και μπήκε στο ασανσέρ.

Ο Φώτης άνοιξε τα μάτια του. Ένωσε το κεφάλι του να γυρίζει. Τι ώρα ήταν;

Έριξε μια ματιά στο παλιό ξυπνητήρι στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι του. Δύο το μεσημέρι. Είχε κοιμηθεί τόσο πολύ;

Ανασηκώθηκε. Το κεφάλι του πονούσε. Έμεινε ακίνητος για λίγο. Όσπου το μυαλό του πλημμύρισε από τις αναμνήσεις της προηγούμενης βραδιάς. Το κουτούκι. Τα ρεμπέτικα. Η Ματίνα. Η Ματίνα στο αυτοκίνητο. Η Ματίνα στο σπίτι του, στον καναπέ του. Τα φιλιά τους. Μετά η Ματίνα να φεύγει.

Η Ματίνα να φεύγει.

Ένωσε απίστευτα λυπημένος.

Συνειδητοποίησε ξανά πως ουσιαστικά δεν ήξερε τίποτα γι' αυτή.

Μόνο ότι την έλεγαν Ματίνα.